

Zatajuj se!

11. Svetniki.

Kako potrebno nam je zatajevanje, so nam prelepo dokazali tudi vsi svetniki in svetnice, najzvestejši posnemalci Jezusa in Marije.

Obračaj in zasukavaj reč, kakor hočeš, slednjič moraš priti do prepričanja, da samozatajba je privedla svetnike v nebesa, in to takoj povem, da se moraš tudi ti zatajevati, ako hočeš kdaj priti v njih družbo. Brez zatajevanja ni poti v rajsko domovino.

Kateri ljudje pa so med svetniki? Izvzemši nedolžne otročiče nam jih tako-le našteva cerkvena pratika: apostoli, mučenci, spoznovalci škofje, spoznovalci, device, device mučenke, nedevce, nedevce mučenke; posebej še po stanu cesarji, kralji, duhovniki, redovniki, opatje, delavci itd.

Nimam te za tako nevednega, da bi ne znal sam presoditi, koliko zatajevanja je zapisanega v vseh teh imenih. Koliko so se morali zatajevati sveti apostoli, da so tako slavno izvršili svoje sveto poslanstvo, — koliko sveti mučenci, da so si zaslužili to svojo najlepšo in najslavnejšo krono nebeško, koliko sveti spoznovalci raznih vrst, da so tako hvalno in častno rešili težavno nalogo vsak po svojem stanu, — koliko sveti nedolžni mladeniči in mladenke, da so se izkazali v samostanih in med svetom tako izvrstne junaške bojevnike ter srečno rešili in neomadežano ohranili belo lilijo rajske nedolžnosti . . .

Tudi pot sama, po kateri so prišli svetniki v svojo rajsko čast in radost, je zgrajena večinoma iz samega zatajevanja. Jezus je rekel, da je ozka; kdor se ne zna zatajevati, krene raje po široki. Pristavil je, da so ob koncu tudi tesna vrata, skoz katera se pride v življenje; kdor se ne zna zatajevati, ne mara za tesnobo. Nebesa imenuje kraljestvo, katero si je treba s silo pridobiti; kdor se ne zna zatajevati, se ogiblje vsake težave, kaj li še težkoče, ki se da le s silo premagati.

V kratkem: naloga, ki jo mora izvršiti, kdorkoli hoče priti za svetniki v nebesa, je taka, da je ni mogoče izvršiti brez junaškega zatajevanja. Zahteva namreč: v nedolžnosti ostati ves čas zemeljskega potovanja ali pa temeljito se poboljšati in vztrajati v izpokornosti; v obojem slučaju skrbno se ogibati greha in pridobivati si čednosti. Vsakdo pa vé, da je kaj takega nemogoče brez zatajevanja.

Tega mi ni treba še le dokazovati s posebnimi zgledi, ker se lahko vsakdo prepriča iz življenjepisa slehernega svetnika.

12. Pogani.

Dasi je premagovanje samega sebe neizogibno potrebno v dosego zveličanja, se vendar prišteva na naravnim pomočkom; nadnaravno je le v toliko, če imamo pri zatajevanju nadnaravni namen in nas podpira nadnaravna božja pomoč. Zato pa nam je razvidno iz zgodovine, da je bil to poglaviten pomoček onim boljšim poganom, ki so se prizadevali za pametno in modro življenje. Pogani so se namreč le tako mogli zveličati, če so izpolnjevali naravno postavo, ki so jo poznali iz glasu svoje vesti.

Ravno zatajevanje je bilo večkrat pri poganskih modrijanih tako veliko, da so celó nam katolikom vzor. Modrijan Platon, n. pr., je živel tako skromno, da je večkrat jedel le po enkrat na dan; dediščino je podaril svojim bratom; nikdar ni hrepenel po višjih službah, dasi je bil jako sposoben zanje; velikodušno je odpustil Dioniziju hudo razžaljenje itd. — Diogen je živel le ob rastlinstvu in nekuhanem mesu; jako ubožna je bila njegova obleka; stanoval ni v hiši, marveč v sodu; še po zimi je hodil bos. Ko mu je nekoč ponujal Aleksander Veliki, da naj si izvoli od njega milost, kakršno hoče, je malomarno odgovoril: naj se mu toliko umakne, da bo moglo solnce sijati nanj, ter mu ne bo delal sence. A tudi mogočni Aleksander sam se je znal junaško zatajevati. Nekoč je vodil svojo vojsko skoz kraje, kjer ni bilo vode, ter je bil zelo žejen. Posreči pa se nekim vojakom, da dobe nekoliko vodé

ter mu jo veselo prineso. Žejni junak pa je noče piti, marveč izlije vodo po tleh in še dalje trpi žejo s svojimi vojaki.

Kako koristno se je zdelo zatajevanje že poganom, je povedano prav lepo v oni pravljici o junaku Herkulju; z naslovom: „**Herkulj na razpotju**“. Ko je bil Herkulj nekoliko odrasel, je pasel po bregovju črede svojega očeta. Na paši je imel čas premišljevat, kakšnega življenja naj bi se poprijel v prihodnosti. Na misel mu pride, ali bi ne bilo najbolje zanj, ko bi mogel živeti brezdelno v veselju in uživanju. Še ves utopljen v take misli pride do razpotja. Tu sede in premišljuje, na katero pot bi krenil. Kar stopita predenj dve prikazni: ena z milim a resnobnim obrazom, drugi pa se je na obličju razodevalo lahkomišljeno in razkošno veselje. Slednja se najprej oglasi: „Jaz se zovem radost; mladini, ki hoče za manoj, obetam brezdelno življenje polno razkošnega veselja, konec pa je neslaven in sramoten. Ako hočeš, pojdi za menoj“. — „Jaz pa sem čednost“, reče pohlevno druga prikazen; „kdor hodi za mano, ga čaka delo, trud in zatajevanje, pa moja težavna pot pelje do nesmrtnosti“. — „Za tabo pojdem,“ vzklikne odločno Herkulj; „naj bo tvoja pot še tako težavna, po njej hočem hoditi, da me le pripelje do nesmrtnosti!“

Sramotno bi bilo zate, mladi čitatelj, ko bi imel manj poguma v zatajevanju kot oni poganski mladenič. Herkulj si je hotel pridobiti le svetno slavo, tvojemu zatajevanju pa je zagotovljena večna čast in sreča!

